

Ännu ett extranummer av

den svåra

Fritänkaren

Nr. 138 Juni 2005

Trettonde årgångens nummer 7

Detta extranummer har föranstaltats genom tillgången till ett högst märkvärdigt *scoop*-reportage som nått oss genom en kollega och som vi för dess innehålls skull finner det värt att komma ut med ett extranummer för, samtidigt som vi därmed får tillfälle att publicera en äldre artikel som inte kunnat ges utrymme tidigare.

Detta nummer innehåller alltså endast två artiklar:

En diktators anatomi - av kineser för kineser	2
Den andliga verkligheten - unik intervju med JBW	11

Fritänkaren är egentligen främst en essätidning vars kanske huvudsakliga syfte är att framlägga de ständigt vidare forskningsresultat som kommer fram genom redaktörens och hans kontacters ständigt fortsatta forskning inom främst musik, litteratur, film, psykologi, filosofi, politik och religion men kanske främst genom deras resor och erfarenheter genom främst möten med människor och initieringar i främmande förhållanden. *Fritänkaren* försöker alltså helt enkelt främst att vara ett didaktiskt och sakligt informationsblad med syftet att upplysa.

Redaktion : C. Lanciai, Ankargatan 2 A, 414 61 Göteborg, tel. 031-247887.

Postgiro : 621 39 94 - 4 ("Fritänkaren", C. Lanciai)

Årsprenumeration: 250 kr (även i Danmark och Norge; i Euroland: 30 Euro)

 Tvåårsprenumeration : 350 kr (40 Euro)

IBAN-nummer för folk som eventuellt vill betala prenumeration även från utlandet:

SE37 5000 0000 0500 7297 2165

Bic-code: ESSESESS

Redaktionsslut för detta nummer : 25.5.2005

Copyright © C. Lanciai med medarbetare

Letnany 155

Det nästsenaste numret av *Fritänkaren* finns numera alltid tillgängligt på nätet i HTML-format jämte andra skrifter på följande adress: <http://hem.fyristorg.com/aurelio/>
e-post-adress : lanciai@hem.utfors.se

WSN 1652-0122

En diktators anatomi

*Utdrag ur "Nio kommentarer till kommunistpartiet",
skrivna av kineser för Kina,
publicerade i "Epoch Times" under december 2004.*

<<http://english.epochtimes.com/>>

Detta utdrag omfattar ungefär 5% av originaltexten.

Sedan dessa artiklar publicerades har alltfler kineser lämnat CCP (Kinas Kommunistiska Parti), och partiflykten fortskrider med tusentals varje vecka.

Under sin mer än 80-åriga existens har allting som CCP kommit vid harmats av lögn, krig, hungersnöd, tyranni, massakrer och terror. Traditionella värderingar och trosuppfattningar har förstörts med våld. Ursprungliga etiska koncept och sociala strukturer har disintegrerat genom våld. Empati, kärlek och harmoni människor emellan har förvridits till kamp och hat. Vördnad för och uppskattning av naturen har ersatts med den arroganta pretentionen att "bekämpa himmel och jord". Resultatet är en total kollaps av de sociala, moraliska och ekologiska systemen och en djup kris inte bara för det kinesiska folket utan för hela mänskligheten. Alla dessa olyckor har kommit åstad genom noggrann planering, organisering och kontroll genom CCP, Kinas kommunistiska parti.

Icke-kommunistiska samhällen beaktar normalt mänsklighetens dualistiskt onda och goda natur och grundar sig på stabila sociala överenskommelser för att hålla samhället i balans. I kommunistiska samhällen förnekas i stället hela den mänskliga naturen, och varken det goda eller det onda erkänns. Enligt Marx tjänar elimineringen av uppfattningen om gott och ont till att fullständigt vräka omkull det gamla samhällets struktur.

Kommunismen har åstadkommit mycket genom den yttersta grymhet. CCP lovade åt de intellektuella ett "paradis på jorden" för att senare stämpla dem som "höger" och lista dem i den värsta klasskategorin tillsammans med jordägare och spioner. Det tog ifrån jordägarna och kapitalisterna all deras egendom, utrotade jordägarklassen, förstörde den sociala ordningen på landsbygden, berövade lokala koryfärer deras auktoritet, bortrövade och idkade utpressning mot de rika, hjärntvättade krigsfångar, "omskolade" industrialister och kapitalister, infiltrerade Kuomintang och upplöste det, skilde sig från Kommunist-internationalen och förrådade den, utrensade alla dissidenter genom successiva politiska manövrer efter maktövertagandet 1949 och tvingade sina egna medlemmar till underkastelse genom hot. Allt vad det gjorde uteslöt alla alternativ.

Allt detta grundade sig på CCP:s folkmordsteori. Varje politisk manöver i det förflutna utgjorde ett led i en terrorkampanj med folkmord som avsikt. CCP började bygga upp sitt teoretiska folkmordssystem som ett led i sina teorier om klasskamp, revolution, våld, diktatur, agitation och partibildning. Det inbegriper alla de erfarenheter som det har omfattat och samlat genom sina mångahanda folkmordsgenomföranden.

Grundbulten i CCP:s folkmord har varit utrotningen av samvetet och det fria tänkandet. Därigenom tjänar "terrorregimen" CCP:s fundamentalistiska intressen. CCP vill inte bara eliminera dig om du är emot det, utan det kan även eliminera dig om du är för det. Det kommer att eliminera vem som helst som det finner värt att eliminera. Följaktligen lever alla i terrorns skugga och fruktar CCP.

En tjänstemannaveteran som fick lida ont genom Ya'ans korrekptionsanstalt drog sig till minnes, att när han befann sig under hård press, drogs inför rätta och tvingades till bekännelser, så var det enda han kunde göra att förråda sig själv och sitt samvete och hitta på lögn. Först kände han hur uselt det var att förråda och falskeligen ange sina kamrater. Han avskydde sig själv så mycket att han ville ta livet av sig. Av en händelse hade en pistol lagts fram på bordet. Han ryckte till sig den, siktade mot sitt huvud och tryckte av. Pistolen hade inga kulor! Personen som förhört honom kom in och sade, "Det är bra att du erkänt att vad du gjorde var fel. Partiet är inte utan nåd." Partiet visste att du nått gränsen och att du nu skulle vara lojal mot partiet, så du hade klarat testet. CCP sätter dig i en dödsfälla och njuter av att se dig lidande och förödmjukad. När du så når gränsen och bara vill dö visar Partiet "nåd" och visar hur du kan klara dig. Man menar, att "bättre att leva som feg än att vara en död hjälte." Man blir då tacksam mot Partiet och betecknar det som sin frälsare. Många år senare hörde denne tjänsteman talas om Falun Gong, en hälso- och medvetenhetsrörelse som började i Kina. Han tyckte den verkade god och vettig, men när förföljelsen mot Falun Gong började mindes han sina egna traumata och vågade inte längre framhålla Falun Gong som något gott.

Kinas siste kejsare Pu-Yis erfarenheter liknade denne tjänstemans. Han hölls inspärrad i CCP:s celler och såg den ena efter den andra omkring sig avrättas tills han övertygades om att han själv snart skulle dö. För att få leva tillät han sig bli hjärntvättad och samarbetade med kommissarierna. Senare skrev han en självbiografi, "*Första hälften av mitt liv*", som användes av CCP som ett framgångsrikt exempel på ideologisk omskolning.

Idag är Kinas kommunistpartis våld och maktmissbruk till och med värre än den grymma Chin-dynastins. CCP:s enda filosofi handlar bara om kamp, och dess regim har byggt sin bana på serier av "klasskamp" och "ideologisk kamp" både i Kina och mot andra länder. Mao Zedong, CCP:s första ledare i Folkrepubliken Kina, sade rent ut: "Vad hade kejsar Shih Huang Ti att skryta med? Han mördade bara 460 konfucianska lärare, men vi mördade 460,000 intellektuella. Det finns folk som anklagar oss för att utöva samma diktatur som Shih Huang Ti, och det gör vi. Den är anpassad efter verkligheten. Synd att de inte ger oss tillräckligt med erkännande, så att vi måste lägga till mera."

År 2004 analyserade Kinas Informationscenter en undersökning gjord av Kina Sina Net, som visade att 82,6 procent kinesiska ungdomar var överens om att man kunde misshandla kvinnor, barn och fångar i krigstid. Detta är chockerande men visar det kinesiska folkets mentalitet, och särskilt den yngre generationens, som helt saknar grundläggande förståelse för vare sig det traditionella kulturkonceptet en god regering eller för den universella mänskligheten.

Den 11 september 2004 slaktade en fanatisk man 28 barn med en kniv i staden Suzhou. Den 20-e i samma månad sårade en man i Shantungprovinsen 25 elementärskolelever med en kniv. Några skollärare tvingade sina elever att tillverka fyrverkerier med händerna för att skaffa skolan mera pengar, vilket resulterade i en explosion i vilken ett antal elever dog.

I forceringen av födelsekontroll under senare år har man gjort bruk av sloganer som, "Om någon enskild bryter mot lagen kommer hela byn att steriliseras," "Hellre fler gravar än fler babysar," eller, "Om han inte går med på vasektomi kommer hans hus att rivras; och om hon inte går med på sin abort kommer hennes kor och risfält att konfiskeras". Det förekom andra sloganer som bröt mot mänskliga rättigheter och konstitutionen, såsom "Du sover i fängelset i morgon om du inte betalar din skatt idag."

Var den långa kampen ägnad att hålla partimedlemmarna korruptionsfria? Nej. Efter 55 år med CCP vid makten är korruption, förskingring, lagvrängning och missbruk som skadar folket och nationen fortfarande vanligt hos CCP-funktionärer i

hela landet. Under senare år har av Kinas cirka 20 miljoner partifunktionärer 8 miljoner ställts inför rätta och straffats för korruptionsbrott. Varje år klagar ungefär en miljon människor inför högre instans på korrupta tjänstemän som inte granskats. Från januari till september 2004 undersökte Kinas Utländska Växelbyrå fall av olaglig växling till utländsk valuta i 35 banker och 41 företag och fann 120 miljoner dollar omsatta i olagliga transaktioner. Enligt modern statistik har inte mindre än 4000 partifunktionärer lämnat Kina med förskingrade pengar, och deras från staten förskingrade medel uppgår till tiotals miljarder dollar.

Engels uttalade vid ett tillfälle, att allt som ägde rum före eller under Medeltiden måste underställas det rationella mänskliga tänkandets prövning. När han sade detta såg han sig själv och Marx som domare i den prövningen. Mikael Bakunin, en anarkist och god vän till Marx, sade om Marx sålunda: "Han kan inte tolerera någon annan Gud utom sig själv. Han önskade bli dyrkad av folk såsom en Gud och att de skulle tillbedja honom som sin idol. Annars skulle han utsätta dem för verbala utfall och förföljelse."

Brutal tortyr och godtyckligt mördande

Det grymma programmet att "förstöra [Falun Gongs praktiserare] fysiskt" har först och främst genomförts av polisen och rättssystemet i Kina. Enligt tillgänglig statistik har minst 1,143 praktiserare av Falun Gong dött under de senaste fem åren till följd av förföljelse. Dessa dödsfall har ägt rum i över 30 provinser, autonoma regioner och kommuner under direkt översyn av centralregeringen. Det största antalet av dessa inträffade i Heilongjiang (Manchuriet), Jilin, Liaoning, Hebei, Shantung, Sezuan och Hubei. Den yngsta var bara 10 månader, den äldsta 82 år. Kvinnor utgjorde 51,3%. De som var äldre än 50 år utgjorde 38,8%. Privat har tjänstemän i partiet medgivit att det verkliga antalet av Falun Gong-praktiserare som avlidit till följd av förföljelse är mycket större.

De brutala tortyrmetoder som använts på Falun Gong-praktiserare är många och mångahanda. Slag, piskning, elchocker, nedfrysning, bindning med rep, handbojor och fastkedjande för längre tid, eldning, brännmärkning med tända cigaretter eller glödande järn, upphängning i handbojor, att tvingas stå eller stå på knä för en längre tid, att slås med bambukäppar eller taggtråd, sexuellt missbruk och våldtäkt är blott en handfull exempel. I oktober 2000 klädde vakter vid Masanjia Tvångsarbetsläger av 18 kvinnliga Falun Gong-praktiserare alla deras kläder och slängde dem in i celler för manliga fångar för dessa att våldta efter behag. Alla dessa brott är fullt dokumenterade och för talrika för att listas.

En annan vanlig form av omänsklig tortyr är missbruket av "psykiatrisk behandling". Normala, rationella och friska Falun Gong-praktiserare har olagligen tvångsomhändertagits i psykiatriska anstalter och injicerats med okända droger med risk för det centrala nervsystemets förstöring. Några praktiserare har som resultat ådragit sig partiell eller fullständig paralysering. Några har förlorat synen på båda ögonen eller hörseln på båda öronen. Andra har fått muskler eller inre organ förstörda. Några har förlorat minnet delvis eller helt och blivit mentalt handikappade. Somligas inre organ har skadats svårt. Andra har lidit en fullständig nervkollaps. Några dog till och med strax efter att ha injicerats med dessa droger.

Statistik påvisar att fall av Falun Gong-praktiserare som utsatts för "psykiatrisk behandling" har spridit sig till 23 av landets 33 provinser, autonoma regioner och kommuner underställda centralregeringens direkta översyn. Åtminstone 100 psykiatriska anstalter på provinsiell, stads-, lands- eller distriktnivå har engagerats i förföljelsen. I beaktandet av antalen och utbredningen av dessa fall står det klart att

det psykiatriska missbruket mot Falun Gong-praktiserare har varit välplanerat, systematiskt genomfört och haft högsta prioritet. Åtminstone 1000 mentalt friska Falun Gong-praktiserare hospitaliserades på psykiatriska anstalter eller rehabiliteringskliniker mot deras vilja. Många tvångsbehandlades med droger som kunde förstöra nervsystemet. Dessa Falun Gong-praktiserare blev också bundna och torterade med elchocker. Åtminstone 15 av dem dog direkt av överdrivet missbruk.

På så sätt utplånades den traditionella "lärd klassen", samhällets exempel på social moral.

Mao Zedong sade, "Vad hade kejsar Shih Huang Ti att skryta med? Han mördade bara 460 konfucianska lärare, men vi mördade 460,000 intellektuella. Lyckades vi inte i vår bekämpning av de kontrarevolutionära också mörda en del kontrarevolutionära intellektuella? Jag grälade med de prodemokratiska elementen som anklagade oss för att regera som kejsaren Shih Huang Ti. Jag sade att de hade fel. Vi överträffade honom hundrafalt."

Mao gjorde verkligen mer än att bara mörda de intellektuella. Han lyckades med att förstöra deras sinnen och hjärtan.

Sedan 1949 har CCP förföljt mer än halva Kinas befolkning. Någoting mellan 60 och 80 miljoner människor dog på onaturligt sätt. Deras antal överträffar det totala antalet döda i de båda världskrigen sammantaget.

Mot slutet av 1952 publicerade CCP siffror på "reaktionära element" som avrättats som uppgick till 2,4 miljoner. I själva verket var det totala offerantalet bland Kuomintang-regeringens tjänstemän på landsbygden och bland jordägarna minst 5 miljoner.

Kapitalisterna kunde inte ens med sina rikedomar betala sådana skatter som kommunisterna krävde. De hade inget annat val än att avsluta sina liv, men de vågade inte hoppa i floden. Om deras kroppar då inte kunde påträffas skulle partiet anklaga dem för att ha flytt till Hongkong, och då skulle deras familjer fortfarande hållas ansvariga för deras skattebetalning. Kapitalisterna valde då i stället att hoppa från höga byggnader, så att deras döda kroppars bevis tydligt skulle märkas av partiet. Det berättades att folk inte vågade gå alltför nära höga byggnader i Shanghai vid den tiden av rädsla för att bli krossade av folk som hoppade från taken.

Enligt *"Fakta i de politiska kampanjerna efter grundandet av Folkrepubliken Kina"* som redigerades av fyra regeringsenheter inklusive Partiets Historias Forskningscenter 1996, så ar

resterades mer än 323,100 medan mer än 280 begick självmord eller försvann under den Tredje och Femte Antikampanjen. Under "Anti-Hu-Fang-kampanjen" 1955 åtalades mer än 5000, mer än 500 arresterades, mer än 60 begick självmord, och 12 dog av onaturliga orsaker. Under den följande kampanjen mot reaktionärer avrättades mer än 21,300 medan över 4300 begick självmord eller försvann.

Samma faktasamling rapporterade, att "i maj 1984 efter 31 månaders intensiva forskningar, verifikationer och omräkningar utförda av Kommunistpartiets Centralkommitté, så är siffrorna från Kulturrevolutionen följande: mer än 4,2 miljoner förhördes och undersöktes, mer än 1,728,000 dog av onaturliga orsaker, mer än 135,000 stämplades som kontrarevolutionärer och avrättades, mer än 237,000 mördades och över 7,03 miljoner invalidiserades genom väpnade angrepp, och 71,200 familjer förintades." Statistik samlad från rapporter ute i landet visar att 7,73 miljoner dog av onaturliga orsaker under Kulturrevolutionen.

Massaker i norra Kina under det japanska kriget

När expresidenten Herbert Hoover rekommenderade boken "Den inre fienden" av fader Raymond J. De Jaegher, anmärkte han att boken belyste kommuniströrelsernas nakna terror. Han ville rekommendera den till var och en som ville förstå en sådan ond kraft i världen.

I denna bok förtäljde De Jaegher historier om hur CCP använde sig av våld för att skrämja folk till underkastelse. En dag exempelvis befallde CCP att alla skulle gå till byns torg. Lärare förde eleverna från skolan till torget. Anledningen till samlingen var att alla skulle åse avrättningen av 13 patriotiska unga män. Efter att ha kungjort de konstruerade anklagelserna mot offren beordrade CCP den skräckslagna läraren att leda barnen i patriotiska kampsånger. Det var inga dansare som uppträdde på scenen till de käcka sångerna utan en bödel med en skarpslipad kniv i händerna. Bödeln var en våldsam, stark ung kommunistisk soldat med kraftiga armar. Han gick fram bakom det första offret, höjde snabbt den stora starka kniven och högg till, och det första huvudet föll till jorden. Blod sprutade som ur en fontän när huvudet rullade på marken. Barnens hysteriska sjungande övergick till kaotiskt skrikande och gråt. Läraren höll dock takten och försökte hålla sången i gång, och hennes klocka hördes ständigt ringa över allt kaoset.

Bödeln högg till 13 gånger, och 13 huvuden föll till marken. Efter detta kom många kommunistisoldater fram, skar upp offrens bröstorgar och tog ut deras hjärtan för att senare festa på dem. All denna brutalitet ägde rum framför barnen. Dessa blev alla bleka inför terrorn, och några kastade upp. Läraren grälade på soldaterna och förde barnen tillbaka till skolan.

Därefter blev fader De Jaegher ofta vittne till hur barn tvingades åse avrättningar. Barnen vandes vid de blodiga scenerna och blev likgiltiga inför mordandet; några började till och med njuta av dess spänning.

När CCP upplevde att vanligt dödande inte längre var tillräckligt skräckinjagande och spännande började de uppfinna alla möjliga sorters tortyr, till exempel att tvinga någon att äta massor av salt utan att låta honom få något vatten – offret försmäktade tills han dog av törst; eller att klä av någon naken och tvinga honom att rulla sig över krossat glas; eller att göra en vak i flodens is på vintern och slänga ett offer ner i hålet – offret måste antingen frysa ihjäl eller drunkna.

De Jaegher skrev att en medlem i partiet i Shanxi uppfann en förskräcklig tortyr. En dag när han gick i staden stannade han vid en restaurang och betraktade ett stort kokande fat. Han införskaffade flera väldiga fat och arresterade genast några människor som var emot kommunistpartiet. Under den summeriska rättegången fylldes faten med vatten och uppvärmdes till kokpunkten. Tre offer kläddes nakna och slängdes i faten för att kokas till döds efter rättegången. I Pingshan bevittnade De Jaegher hur en fader flåddes levande. Partimedlemmarna tvingade sonen att titta på och delta i den omänskliga tortyren, att se sin far dö i ohyggliga plågor och lyssna till sin faders skrik. Partimedlemmarna hällde vinäger och syra över faderns kropp, varefter skinnet kvickt skalades av. De började med ryggen och drog upp det över skuldrorna, och snart var hela skinnet avskalad, så att bara huvudet var orört. Hans fader dog under loppet av några minuter.

Den Röda Terrorn under "Röda augusti" och Guangxikannibalismen

Efter att ha uppnått absolut makt över landet upphörde partiet inte alls med sina våldsmetoder. Under Kulturrevolutionen blev detta våld bara värre.

Våldsamma beväpnade attacker spred sig snart över hela landet. Den yngre generationen som uppfostrats i kommunistisk ateism hade ingen som helst hänsyn eller fruktan. Under CCP:s direkta ledning och genom Maos instruktioner började de fanatiska och okunniga rödgardisterna, som ställde sig över lagen, hemsöka och angripa folk över hela landet. Inom många områden fullkomligt utplånades "de fem svarta klasserna" (jordägare, rika bönder, reaktionära, dåliga element, och högervidna) med deras familjer enligt folkmordsprogrammet. Ett typiskt exempel var Daxingområdet nära Peking, där från 27 augusti till 1 september 1966 sammanlagt 325 människor mördades inom 48 brigader av 13 folkkommuner. Den äldsta var 80 år och den yngsta bara 38 dagar. Tjugotvå hushåll blev helt utplånade utan någon överlevande.

Att folk slogs ihjäl på öppen gata var en vanlig scen. På Shatangatan torterade en grupp rödgardister en gammal kvinna med metallkedjor och läderbälten tills hon inte kunde röra sig längre, och då hoppade en kvinnlig rödgardist på henne och stampade henne i magen. Den gamla kvinnan dog där.... Nära Chongwenmeng tvingade rödgardisterna, när de sökte en "hyresvärds hustrus" bostad (en ensam änka), varje granne att hämta ett ämbare kokande vatten till platsen, som de hällde i den gamla damens nacke tills hon var kokt. Flera dagar senare påträffades den gamla damen död där i rummet och hennes kropp täckt av likmaskar.... Det förekom många olika sätt att döda på, inklusive att slå ihjäl folk med batonger, skära med skäror och strypa till döds med rep.... Sättet på vilket babysar dödades var det grymmaste: mördaren ställde sig på babyns ena ben och drog våldsamt upp det andra, så att babyn slets i tu. (*Undersökningen av Daxingmassakern* av Yu Luowen.)

Guangxikannibalismen var ännu mera omänsklig än Daxingmassakern. Författaren Zheng Yi beskrev i sin bok "*Scarlet Memorial*" kannibalismen i tre faser.

I den första fasen var terrorn ännu dold och mörk. Lokala rapporter dokumenterade en typisk scen: vid midnatt tassade mördarna smygande fram till sitt offer och skar upp honom för att avlägsna hjärta och lever. Då de var oerfarna och rädda tog de av misstag hans lungor i stället, så de måste gå tillbaka till brottsplatsen igen. När de väl hade kokt hjärtat och levern tog folk med sig sprit hemifrån, andra tog med sig kryddor, varpå alla mördarna satte i sig de mänskliga organen under tystnad i skenet av elden från ugnen.

Den andra fasen var höjdpunkten, när terrorn blev öppen och offentlig. Under denna fas hade mördarna skaffat sig erfarenhet i hur man avlägsnar hjärta och lever medan offret ännu var vid liv, och de lärde ut sin konst till andra medan deras teknik förfinades till perfektionism. Till exempel när de skar upp en levande människa behövde mördarna bara skära ett kors över offrets mage, trampa till på kroppen, (om offret var bundet vid ett träd brukade mördarna pressa ett knä mot offrets lägre magdelar,) och hjärtat med andra organ skulle bara ramla ut. Chefsmördaren var berättigad till hjärtat, levern och könsorganen medan de andra skulle få vad som blev över. Dessa storslagna men dock fasansfulla scener ackompanjerades med flygande fanor och skallande sloganer.

I den tredje fasen härskade vanvettet. Kannibalismen blev en massrörelse. I Wuxuan-landet höll människor på att, liksom galna hundar frossar på lik under en epidemi, äta upp andra människor som galningar. Ofta blev offren först "offentligt kritiserade", vilket alltid åtföljdes av mord och sedan kannibalism. Så snart ett offer föll till jorden, dött eller levande, tog folk fram sina färdiga knivar och omringade offret för att skära ut vilken del av henne de kunde få grepp om. I denna fas involverades alla vanliga medborgare i kannibalismen. "Klasskampens" orkan blåste bort varje medvetande av synd och mänsklighet från folks sinnen. Kannibalismen spred sig som en epidemi, och folk firade kannibalistiska fester. Vilken del som helst av den mänskliga kroppen var ätbar, inklusive hjärta, kött, lever, njurar, armbåge, fötter och senor. Människokroppar tillreddes på många olika sätt inklusive kokning,

stekning, ångkokning, bakning och grillning... Folk drack sprit eller vin och spelade spel medan de åt människokött. Under höjdpunkten av denna fas serverades till och med i kafeterian hos den högsta regeringsorganisationen, Wuxuanlandets Revolutionära Kommitté, mänskliga rätter.

Läsare skall inte tro att en sådan kannibalfestival bara var oorganiserad lössläpplighet hos folket. CCP var en totalitär organisation som kontrollerade varenda cell av hela samhället. Utan CCP:s uppmuntran och manipulation kunde den kannibalistiska rörelsen inte alls ha förekommit.

Kommunistpartiernas inre strider är välkända. Alla medlemmar av det ryska kommunistpartiets politbyrå under dess första två perioder, utom Lenin, som hade dött, och Stalin själv, blev avrättade eller begick självmord. Tre av de fem marskalkarna avrättades, tre av de fem högsta befälhavarna avrättades, alla tio av de sekundära högsta befälhavarna avrättades, 57 av 85 armékårsbefälhavare avrättades, och 110 av de 195 divisionsbefälhavarna avrättades.

Liu Shaoqi, en före detta president av Kina och nummer två i landets ledning, dog eländigt. Till hans 70-årsdag bad Mao Zedong och Chou Enlai Maos närmaste vakt Wang Dongxing att särskilt frambära till honom som present en radio, så att han skulle få höra den officiella rapporten från den tolfte Centralkommitténs åttonde plenariesession, som förordade, "Fördriv förrädaren spionen och brottslingen Liu Shaoqi för evigt från partiet, och fortsätt avslöja och kritisera Liu Shaoqi och hans medbrottslingar för deras brottsliga bedrägerier och förräderier!"

Liu Shaoqi blev förkrossad och hans hälsostillstånd försämrades hastigt. Då han blev sängliggande en lång tid och inte kunde röra sin nacke, sin rygg, sina höfter och sina hälar fick han svåra liggsår. När han anfäktades av svåra smärtor kunde han fatta tag om föremål eller kläder eller någons arm och inte släppa taget, varför man satte hårda plastflaskor i händerna på honom. När han dog hade dessa flaskor antagit timglasform genom hans ständiga kramande.

I oktober 1969 hade Liu Shaoqis kropp börjat ruttna, och det infekterade varet luktade starkt. Han var avmagrad till nästan ingenting och nära döden, men inspektören från centrala partikommittén vägrade honom en dusch eller att få byta kläder. I stället klädde de av honom allt, svepte in honom i ett täcke och skickade honom med flyg från Peking till Kaifeng, där han låstes in i källaren av ett solitt blockhus. När han hade hög feber vägrade de honom inte bara medicin utan skickade bort hela sjukpersonalen. När Liu Shaoqi dog hade hans kropp helt degenererat, och han hade ihoptovat hår som var tre decimeter långt. Två dagar senare vid midnatt kremerades han som en person infekterad av en mycket smittosam sjukdom. Hans sängkläder, dyna och andra kvarlämnade saker kremerades med honom. Hans dödsintyg lät: Liu Weihuang; yrke: arbetslös; dödsorsak: sjukdom. Partiet torterade på detta sätt ihjäl nationens president utan att ens ge något skäl.

Revolutionsexporten och mördandet av folk utomlands

Förutom sitt glada mördande av folk inom Kina och inom partiet genom mångahanda metoder deltog CCP också i mördandet av folk utomlands inklusive kineser i utlandet genom sin export av "revolutionen". Khmer Rouge är ett typiskt exempel.

Pol Pots Khmer Rouge existerade bara under fyra år i Kambodja. Icke desto mindre mördades från 1975 till 1978 mer än två miljoner människor inklusive mer än 200,000 kineser i detta lilla land med en folkmängd på bara åtta miljoner.

Khmer Rouges brott är tallösa, men vi ska inte gå in på dem här. Vi måste dock tala om dess relation med CCP.

Pol Pot dyrkade Mao Zedong. Med början 1965 besökte han Kina fyra gånger för att lyssna till Mao Zedongs personliga undervisning. Så tidigt som i november 1965 stannade Pol Pot i Kina i tre månader. Chen Boda och Zhang Chunqiao diskuterade sådana teorier med honom som att "politisk makt växer fram ur gevärsöppningar," "klasskamp," "proletariatets diktatur," och så vidare. Senare blev detta grunden för hur han regerade Kambodja. Efter att ha återvänt till Kambodja ändrade Pol Pot sitt partis namn till Kambodjas Kommunistparti och etablerade revolutionära baser i enlighet med CCP:s strategi att kringgärda städer från landsbygden.

1968 etablerade Kambodjas Kommunistparti en armé. Vid slutet av 1969 hade den något mer än 3000 man. Men 1975 hade den innan den angrep och ockuperade Phnom Penh blivit en välutrustad och stark krigsmakt på 80,000 soldater. Detta berodde helt på CCP:s understöd. Boken *"Dokumentär över stödet av Vietnam och kampen mot Amerika"* av Wang Xiangen berättar, att Kina 1970 gav Pol Pot arméutrustning för 30,000 soldater. I april 1975 intog Pol Pot Kambodjas huvudstad, och två månader senare reste han till Peking för att besöka partihögkvarteret och inhämta instruktioner. Det är tydligt, att om inte Khmer Rouges mördanden hade backats upp av CCP:s teorier och materiella understöd hade de inte kunnat äga rum.

Till exempel, så efter att prins Sihanouks båda söner hade mördats av Kambodjas Kommunistparti skickade Kambodjas Kommunistparti lydigt Sihanouk till Peking på Chou Enlais order. Det var allom bekant, att när Kambodjas Kommunistparti mördade folk, så mördade de "även fostret" för att undvika varje tänkbart problem i framtiden. Men inför Chou Enlais uppmaning lydde Pol Pot utan att protestera.

Chou Enlai kunde rädda Sihanouk med ett enda ord, men CCP gjorde ingenting för att rädda de 200,000 kineser som mördades av Kambodjas Kommunistparti. De kinesiska kambodjanerna gick till kinesiska ambassaden för att få hjälp, men ambassaden ignorerade dem.

När ett storskaligt mördande och våldtäkt ägde rum i Indonesien mot etniska kineser sade CCP inte ett ord om saken. Det erbjöd ingen hjälp och till och med stoppade nyheterna i Kina. Det verkar som om den kinesiska regeringen inte kunde bli mer likgiltig inför utlandskinesers öden. Det erbjöd inte ens någon humanitär hjälp.

Slutsatser

På grund av CCP:s informationsblockad har vi ingen möjlighet att veta exakt hur många människor som dog till följd av de mångahanda och upprepade förföljelser som ägt rum under dess regering. Åtminstone 60 miljoner dog till följd av de kända förföljelserna. Dessutom mördade CCP även etniska minoriteter i Sinkiang, Tibet, Inre Mongoliet, Yunnan och andra trakter; det är svårt att få information om detta. *Washington Post* uppskattade en gång antalet av de av partiet till döds förföljda människorna så högt som till 80 miljoner.

Vid sidan av dödsantalet har vi ingen möjlighet att känna till hur många som blev invalidiserade, mentalt skadade, förbittrade för livet, deprimerade för livet eller skrämde till döds genom den förföljelse de utsattes för. Vartenda dödsfall är en bitter tragedi som kvarlämnar ett oändligt lidande för offrets efterlevande.

Som den japanska *Yomiuri News* en gång rapporterade utförde den kinesiska centralregeringen en utredning av de olycksfall som uppkommit genom Kulturrevolutionen i 29 provinser och kommuner direkt underställda centralregeringen. Resultatet visade att nästan 600 miljoner människor förföljdes eller

kriminaliserades under Kulturrevolutionen, vilket motsvarar ungefär halva Kinas befolkning.

Stalin sade en gång, att en mans död var en tragedi, men att en miljon som dör bara är statistik. När det berättades för före detta partisekreteraren för Sezuanprovinsen Li Jingquan att många svält ihjäl i Sezuan, sade han, "Vilken dynasti fick inte folk att dö?" Mao Zedong sade, "Offer är nödvändiga för varje kamp. Döden är vanlig." Detta är de ateistiska kommunisternas livssyn. Därför dog 20 miljoner genom förföljelserna under Stalinregimen, vilket motsvarade 10% av dåvarande Sovjetunionens befolkning. CCP har mördat minst 80 miljoner människor, vilket också nästan motsvarar 10% av landets befolkning [mot slutet av Kulturrevolutionen]. Khmer Rouge mördade två miljoner människor eller en fjärdedel av Kambodjas dåvarande befolkning. I Nordkorea uppskattas offren för svält till över en miljon. Alla dessa är blodsskulder hos kommunistpartierna.

Idag har CCP blivit världens största härskande "korruptions- och svindelparti". Enligt officiell statistik i Kina har bland partiets eller regeringens 20 miljoner tjänstemän, officerer eller ordningsmän åtta miljoner befunnits skyldiga till korruption och straffats enligt partiets eller regeringens regler. Om också icke identifierade korrupta tjänstemän skulle tas med i bilden skulle partiets korruperade tjänstemän utgöra mer än två tredjedelar, av vilka endast en liten del blivit undersökta och avslöjats.

Medan CCP hela tiden skryter med sina ekonomiska framsteg så står i själva verket Kinas ekonomi lägre idag än under kejsar Qianlongs regim (1711-99) av Chingdynastin. Under Qianlongperioden stod Kina för 51% av världens produktion. När doktor Sun Yat Sen grundade den kinesiska republiken (Kuomintang) år 1911 utgjorde Kinas brutto-nationalprodukt 27% av hela världens. 1923 gick procenten neråt men var fortfarande så hög som 12%. 1949, när CCP tog kontroll, var procenten 5,7, men år 2003 var Kinas brutto-nationalprodukt mindre än 4 procent av hela världens. Medan den ekonomiska nedgången under Kuomintangperioden orsakades av flera decenniers krig, så har den fortsatta ekonomiska nedgången under CCP skett under en period av fred.

I ett trädplanteringsprojekt i östra Sezuan avsatte högre myndigheter 500,000 yuan (cirka \$60,500) för skogsplantering. Ledarna för projektet tog hand om 200,000 för sina egna fickor och lät sedan de återstående 300,000 gå till trädplanteringen. Men då det fortsatte på liknande sätt genom leden fanns det väldigt litet kvar åt de bönder som skulle ombesörja själva planteringen. Regeringen behövde dock inte oroa sig för att bönderna skulle vägra ställa upp i ett projekt på grund av otillräcklig ersättning. Bönderna var så fattiga att de gärna skulle arbeta för nästan hur litet pengar som helst. Detta är ett av skälen till att Kinas produkter är så billiga.

Kommunistpartiets ledare har i själva verket alltid bara presterat tomma ord när de pläderat för "kommunistisk moralkvalitet" eller sloganen "tjäna folket". Motsatsförhållandena mellan kommunistledarnas ord och handlingar kan spåras hela vägen tillbaka till deras grundare Marx. Marx avlade en oäkta son. Lenin ådrog sig syfilis genom prostituerade. Stalin blev stämd för att ha påtvingat en sångerska en sexuell relation. Mao Zedong frossade i sina lustars tillfredsställelse. Jiang Zemin är promiskuös. Den rumänska kommunistledaren Ceausescu gjorde hela sin familj monstrosöst rik på landets bekostnad. Den kubanska kommunistledaren Castro samlar på sig hundratals miljoner dollar i utländska banker. Nordkoreas demoniske mördare Kim Il Sung och hans barn för ett dekadent och vräkigt liv.

Sedan denna artikelserie publicerades under december 2004 har snart två miljoner partimedlemmar (av 65 miljoner möjliga, 5% av befolkningen,) lämnat partiet. Tusentals nya lämnar partiet varje vecka.

Efter denna förskräckliga verklighetsdokumentation kan det kanske vara på sin plats att komma med ett alternativ av motsatt slag. Nedanstående artikel har förelegat färdig sedan januari men har ej fått plats tidigare på grund av sin längd. Samtidigt hade det varit synd att beskära den eller dela upp den.

Om den andliga verkligheten

- en unik intervju med Johannes B. Westerberg (januari 2005)

Fråga: "Du har ju ganska många år på nacken. Men hur i all sin dar har du kunnat hålla dig så ung? Det är svårt att fatta i synnerhet mot den bakgrunden att du levt ganska stormigt och måste ha gått igenom ganska svåra saker..."

"Min vän, det kommer inte an på det fysiska. Hälsan är inget fysiskt problem. Det räcker att man ska bli fixerad vid sin kropp så blir man sjuk. Det har jag aldrig varit. Från början uppfostrades jag till att betrakta mig som uteslutande en själ där kroppen bara utgjorde ett undgängligt bihang, en puppa att en dag lägga av sig för att ge fjärilen, alltså själen, dess rättmätiga vingar."

"Är alltså själen viktigare än kroppen?"

"Inte bara viktigare. Själen är allt. Kroppen är ingenting."

"Men likväl har man ju en kropp."

"Det kan inte förnekas. Men har man hälsan så har man även distans till kroppen."

"Men många betraktar sig bara som kroppar och är helt omedvetna om att de har en själ och menar sig rentav inte ha någon."

"Det är mänsklighetens allvarligaste sjukdomssymptom. Ingenting är sjukare än den rena materialismen, som utesluter alla andra möjligheter än den absoluta dödligheten. Hälsan kräver distans till kroppen. Ingen är friskare än den som känner sig leva utanför kroppen."

"Hur många gör det?"

"De flesta gör det åtminstone alltid någon gång, men det medges, att väldigt få är medvetna om det. Men här i Asien är det en allmänt utbredd vetenskap att mänskligt liv mycket väl kan vara verksamt utanför kroppen och till och med understundom fungera bättre utanför än innanför."

"I Amerika skulle du bli inspärrad på sinnessjukhus för en sådan tes."

"Det visar bara hur sjukt Amerika och hela västvärlden är. Min vän, vad gör du när du sover? Har du aldrig upplevt drömmar på ett sätt att de framstår som mer verkliga än verkligheten?"

"Det har kanske hänt nån gång."

"Problemet är att det kroppsliga minnet i hjärnan och det själsliga minnet är två helt olika saker. De kan förenas i kroppen, men utanför kroppen måste det själsliga minnet klara sig utan det kroppsliga. Därför minns man inte tillbaka i kroppen vad man upplevt utanför kroppen. Det är inte så att kroppens minne utesluter det själsliga, men alla kroppens sinnliga förmågor överröstar de rent själsliga och blir dominerande, så man kan tro att det bara är de som gäller. Men människor med utvecklat medvetande är alltid medvetna om de själsliga känslornas och det rent andliga medvetandets större roll i livet, ty det är själen som är själva livet. Allt fysiskt är bara tillfälliga verktyg för livet som måste slitas ut som vanliga verktyg."

"Du menar alltså att det att vara kroppsfixerad är sjukligt?"

"Absolut. Själen har av naturen vingar och är därför flygkunnig medan kroppen inte är det. En frisk själ flyger alltid även om kroppen inte kan göra det. En sjuk själ låter sig bindas av kroppen till jorden."

"Kan man alltså frigöra själen från kroppen utan att dö?"

"Absolut. Alla barn gör det tills de växer upp och slås ner till jorden av sin våldtäktsbenägna omgivning. Själen kan ändå fortsätta flyga på sina naturliga vingar genom fantasins flykt, genom drömmarna, genom kreativitet, genom andliga övningar, främst meditation - ingenting är hälsosammare för själen än ren meditation, då meditationens mening just är att skaffa själen distans till kroppen och det fysiska - det har vetenskapligt bevisats hur hälsosam den rena meditationen är och hur framför allt koncentrationen och alla mentala förmågor därigenom förbättras, det tydligaste av alla hälsotecken - vidare genom strävandet efter universalismen, den gudomliga enheten i allt, den allomfattande själsliga universalgemenskapen, allt levandes universalgemenskap, vidare genom associationen och umgänget med andar, främst de avlidnas. Det finns många övningar varmed man kan frigöra själen från kroppen men ändå behålla kroppen, men de jag nu nämnde hör till de lättaste och viktigaste."

"Kan du själv lämna kroppen utan vidare?"

"Precis när jag vill. För mig är det en självklarhet, och det har det varit så länge jag levat. Jag uppfostrades till det redan som barn."

"Kan du då till exempel resa och spionera och ha samma sinnen som flygande ande som du har i kroppen?"

"Min vän, det märks hur litet utbildning du har. Det handlar här om olika dimensioner. Den andliga verkligheten innebär ett helt annat sätt att tänka och existera än vad du gör genom kroppen. Fråga hur de blinda kan se genom ett sjätte sinne som de med synen i behåll saknar. Fråga hur Beethoven kunde höra i sitt inre den musik han skapade och hur den skulle låta fast han var döv. Fråga hur Helen Keller kunde lära sig läsa och tala fast hon var blind och dövstum från början. Allt är möjligt. Själens innersta hemlighet kan kanske formuleras som så, att allt vad du över huvud taget kan tänka är rent praktiskt även möjligt. Endast det som du inte kan tänka dig, som du inte kan förstå och inte kan fantisera fram är heller inte möjligt för dig. Men allt vad tanken kan formulera i sinnet är även konkret möjligt i verkligheten."

"Så du reser inte och spionerar inte och flyger inte från den ena världsdelen till den andra som frigjord ande fastän du har kroppen kvar i behåll?"

"Du vet inte vad du talar om. Men jag kan uppsöka vem jag vill på den andra sidan och ha direkt telepatisk kontakt med vem som helst som jag känner och som jag vet och känner att har samma själsliga medvetande som jag."

"Oberoende av var han finns och om han är död eller levande?"

"Ja."

"Det är imponerande. Och denna själsliga medvetenhet menar du att är hemligheten bakom din oförstörda ungdom, fastän du måste vara närmare femtio år?"

"Jag har tyvärr ingen annan förklaring. Jag har ägnat mig åt allt. Jag har provat alla droger, jag har associerat med alla världens fallnaste människor, jag har levt i rännsten och som tiggare, jag har utsatt mig för omänskliga fysiska strapatser, jag har varit otaliga gånger i Tibet, men jag har inte lyckats skada min kropp på något avsevärt sätt, som du själv kan se, jag har till och med kunnat behålla mitt hår fastän de flesta av mina jämnåriga är åtminstone flintskalliga, jag har faktiskt i många avseenden missbrukat mitt liv i synnerhet som ung, men jag har alltid slagit vakt om min själ. Jag har alltid hållit mig till min själs identitet och föraktat kroppen. Därför har jag heller egentligen aldrig haft någon beroendeframkallande sexuell drift. Jag har kunnat njuta sexuellt när jag har velat, men jag har aldrig haft behov av det. Genom att mitt själsliga medvetande från början befästes hos mig har jag alltid genom att slå vakt om detta behållit en sund distans till min kropp och aldrig

förslavats av denna och därigenom faktiskt alltid kunnat hålla mig nästan fullständigt frisk."

"Kan man attribuera något av din påfallande väl bevarade friskhet och ursprunglighet till det faktum att du aldrig gjort dig delaktig i det etablerade samhället?"

"Där slog du nästan huvudet på spiken. Jag har alltid aktat mig för lagen, ty den är fullständigt urartad i världen idag och tjänar bara till att sätta fast människor i helvetet genom paragrafernas återvändsgränder. Dickens skrev sin kanske största och åtminstone sin mest lästa roman om detta fenomen, jag tror den hette *"Bleak House"*, om hur lagen och all mänsklig involvering i den måste sluta med katastrof i botten av en helvetesavgrund utan ände, som fungerar ungefär som ett svart hål i världsrymden. Där har du det mänskliga samhället, som regleras av lagen, som är en enda stor Kafka-process. Det är bättre att stå utanför lagen och ta konsekvenserna därav genom totalt utanförskap och underjordiskt leverne än att någonsin utsätta sig för faran att råka få en släng av dess dödliga sjukdom."

"Så du förkastar hela samhället?"

"Bara i den mån som det är skadligt för människan och hennes frihet och naturlighet och mänsklighet. Tyvärr har det blivit så i ständigt allt större omfattning. Människor sätts fast i skulder och lån och blir beroende av banker som de aldrig slipper och tyngs ner av meningslösa skatter genom statlig utpressning och fastnar i en grottekvarn reglerad av lagar som alla går ut på förbud mot att någonsin sluta trampa i grottekvarnen. Alla revolutionärer av alla slag (utom de som tar till våld) utgör ett bättre och mera hälsosamt alternativ. Alla som på något sätt kritiserar samhället har i grund och botten rätt. Det är en sjukdom. Enda sättet att kurera den är att återgå till att sätta människan och individen i första rummet och låta samhället bli en rent teknisk och sekundär fråga."

"Samhället tenderar att bortse från själen och bara ta hänsyn till det materiella."

"Just det. Där har du dess främsta sjukdomssymptom. Det finns kurer mot alla sjukdomar, men samhället tvingar människorna att inta mediciner mot dem, så att sjukdomarna blir värre i stället och multipliceras genom bieffekterna. Den viktigaste vetenskapen borde i stället vara den om människans sanna väsen, själva livet och dess varande och mysteriet därmed, som man faktiskt bäst kan komma till rätta med genom analyser av livet utan materiella bihang, alltså människans erfarenheter av sin egen själsliga existens oberoende av kroppen."

"Nu är vi där igen."

"Det är ett outsinligt ämne och kanske det allra viktigaste i hela det mänskliga livet, ty däri ligger livets hemlighet, vars självklaraste axiom är hur varje form av död är en lögn. Sjukdom leder till död, och därför är även sjukdom en lögn, ty livets sanning och hemlighet får all sjukdom och död att försvinna, liksom allt mörker försvinner inför ljuset."

"Du berörde ämnet sex. Somliga menar att den sexuella akten är som ett tillfälligt besök hos döden för att undfå livets förnyelse."

"Så kan man beskriva det. Den sexuella akten är verkligen som ett slags självmord, varefter man måste inse att man trots allt lever och att livet måste komma efter döden, att döden bara är en väg till livet."

"Är det samma sak med droger?"

"Varför frågar du det?"

"Ursäkta mig, men allt som har med din personlighet att göra fyller mig med kärlek och beundran utom just din drogliberalism, och du har själv erkänt att du ofta och gärna använt droger och till och med spridit dem. Därför frågar jag om de har haft samma betydelse för dig som den sexuella driften gjort de flesta andra beroende...."

"Jag var aldrig beroende av droger."

"Nej, jag vet, du hade alltid distans till dem, men icke desto mindre har du brukat dem och alla sorter."

"Många har brukat droger på samma jakt som andra tagit sin tillflykt till fantasin, till konstens kreativitet och till religionen. Många har sökt sig till droger just för att pröva på själens oberoende av kroppen. För många har drogexperimenten blivit av avgörande betydelse för deras andlighet och idealism. Jag medger att det är kontroversiellt. Snedtrippar är det värsta man kan råka ut för, och därför bör man aldrig ägna sig åt droger i ensamhet. Farligare droger bör aldrig nyttjas utom under kvalificerad översyn. Jag har själv mest använt droger bara när jag blivit bjuden, och vanligen har jag hållit mig till hasch. Med måtta är det fullständigt ofarligt. Idag skulle jag dock aldrig rekommendera någon att använda någon drog alls, lika litet som jag skulle uppmuntra någon till att börja röka. Dock är de karaktärsförändringar och de hallucinationer som droger sägs ge upphov till inte alls så farliga som de okunniga menar. Alla de spektakulära effekter som droger kan resultera i främjar fantasin och den andliga medvetenheten. Det vet alla som upplevat dem, och det kan ingen veta som inte upplevat dem. Droger är på gott och ont. Under strikt disciplin kan de rentav vara enbart till godo, men minsta missbruk måste göra dem enbart destruktiva för både kropp och själ."

"Så du menar att alla de syner och vanföreställningar droger kan ge upphov till är hälsosamma?"

"Det har jag inte sagt. Jag har sagt att de främjar fantasin, och fantasin är aldrig skadlig. Tvärtom. Ingenting är hälsosammare för själen. Och det viktigaste med fantasin är att allt vad man föreställer sig och upplever i sitt inre alltid är sant. Själen ljuger aldrig. Det förekom för några år sedan en film om en matematikprofessor i Amerika som blev schizofren och upplevde inbillade människor i sin fantasi som lika verkliga som verkligheten, så att han inte kunde skilja sina fantasifoster från verkligheten. Men dessa inbillningsfoster, den hårdkokte agenten och den hjärtlige studiekamraten med sin dotter, kan mycket väl ha varit verkliga, om de i så fall så bara var andliga varelser. Mycket tyder på det, eftersom dottern inte åldrades. Hans psykiater försökte bota hans umgänge med dessa andliga varelser med mediciner och elchocker men lyckades aldrig. I stället botade professorn sig själv med att bara låtsas ta medicinerna och gömma undan dem, medan han resolut gick in för att själv göra upp med sin inre verklighet och lyckades därmed så att han fick Nobelpriset. Det är en mycket upplysande sannsaga om hur det förhåller sig med den andliga verkligheten, som aldrig kan förnekas. Den finns alltid där, den kan ta sig vilka uttryck som helst, man kan hålla den på sparlåga genom enbart nattliga drömmar, och man kan låta den slå ut i full blom i verkligheten med att välkomna den in i den materiella verkligheten. Det värsta man kan göra är att förtränga den, ty då gör man våld på sin egen själ, och det om något kan göra en allvarligt sjuk."

"Menar du då att till exempel Ernst Josefssons, Gustaf Frödings, Strindbergs och Swedenborgs förvirrade fantasier var en sann andlig verklighet?"

"Det var bra att du tog med Swedenborg på slutet. Han om någon är ett praktexempel på hur oförneklig den andliga verkligheten är. Han kunde umgås med den på rätt sätt och diskuterade sannolikt på fullt allvar med alla de andar han menade att han träffade bortom denna världen. Han förblev klartänt till slutet, och ingen kunde någonsin ifrågasätta hans andliga hälsa."

"Det är inte heller något fel på din hälsa. Du är klokheten och klarheten själv, och fastän du väl är mer än medelålders strålar du av ungdomlig hälsa och vitalitet. Då måste jag fråga dig: varför har du inte låtit dina gener gå vidare? Varför har du undanhållit kvinnorna din underbara kropp? Har du aldrig känt för att låta reproducera dig?"

"Min vän, jag har haft förhållanden. Vad jag aldrig kunnat göra har varit att binda mig till någon särskild kvinna. Naturligtvis älskar jag kvinnan. Det måste man

göra som man. Men för mig var det av någon anledning omöjligt att fästa mig vid någon enskild människa utan att ödet kom drabbande emellan, som om det var förutbestämt att jag alltid skulle förbli ensam, som om jag var speciellt ämnad för endast det som blev mitt livs mission."

"Vad blev ditt livs mission?"

"Låt oss först avsluta den aktuella frågan. Närhelst jag älskade en kvinna och var på väg att binda mig inträffade märkliga saker som trädde hindrande emellan, exempelvis naturkatastrofer, sjukdom och död, en trafikolycka eller något annat drastiskt och avgörande i negativ riktning, som om Gud själv var svartsjuk på mig och inte ville dela mig med någon kvinna. Ja, det kan låta löjligt, men det har samtidigt varit ett högst kusligt fenomen. Jag kan inte förklara det närmare. Det har bara aldrig gått eller fungerat för mig att binda mig vid en nära mänsklig och fysisk relation."

"Ännu mindre med män då naturligtvis."

"Naturligtvis. Jag har älskat många kvinnor, men jag har aldrig haft ett homosexuellt förhållande."

"Du är med andra ord högst naturlig."

"Jag är rädd för det."

"Tillbaka nu till min sista fråga. Vad blev ditt livs mission?"

"Det vill jag helst inte gå in på då den ännu inte är fullbordad."

"Var den politisk eller religiös?"

"Kanske något av båda. Tyvärr hör politiken och religionen intimt samman med varandra, så att de nästan är oseparatorbara. Ingen har någonsin kunnat vidmakthålla någon makt utan en religiös eller ideologisk grund att stå på. Ju starkare tro, religiös eller ideologisk, desto starkare makt. När ideologin eller religionen bakom ett politiskt etablissemang har strandat har den politiska makten aldrig kunnat överleva. Den har kollapsat totalt. Så kommer att ske även med Kina, där nu den kommunistisk-ateistiska ideologin håller på att disintegrera. Luften håller redan på att sippra ut ur ballongen, men dess fall kommer att bli långt och stort."

"Är det din mission?"

"Nästa fråga."

"Många som sysslar med enbart andliga saker och fördjupar sig i det rent psykologiska blir lätt deprimerade. Jag tänker till exempel på Johannes av Korsets *"Själens dunkla natt"* och annat sådant. Blir du aldrig deprimerad om du bara sysslar med sådant?"

"Det blir man inte om man har rätt distans till det. Man måste ha distans till både livet och det andliga för att kunna verka i det andliga för livet. Som Paulus sade, 'störst är alltid kärleken', och det är väl livets enda absoluta måste. Utan kärlek kan man inte leva, vare sig som människa eller som själ. Om man inte har någon att älska är man förlorad, ty att älska sig själv är alltid en återvändsgränd. Visserligen säger ju Bibeln, att 'du skall älska din nästa såsom dig själv', men det betyder inte att man måste älska sig själv. Det betyder egentligen bara att man just ska älska sin nästa, och det utesluter att man skulle älska sin nästa mindre än sig själv. Det måste vara mer än sig själv eller minst lika mycket. Men livets kanske innersta hemlighet ligger just i den absoluta livsnödvändigheten att komma ut ur sig själv och älska ett annat liv än sitt eget. Om detta om, om något, är väl alla religioner och filosofier som någonsin funnits överens. Det är väl det om något som förenar dem alla, medan allt och alla som påstår motsatsen är sjukt, destruktivt och ont."

"Du beskrev tidigare kärleken i dess sexuella form som något snarligt ett kort gästbesök hos döden. Om vi nu vänder oss till det största onda, hur skulle du vilja dö?"

"Omärkligt. Helst skulle jag bara försvinna spårlöst, som Moses och aposteln Johannes."

"Vid vilken ålder?"

"Spelar ingen roll. Så länge jag har hälsan har jag ingenting emot att få hålla på litet till. Men om hälsan sviker är det bara att släppa taget, och ju fortare då desto bättre."

"Du beskriver döden som något ganska futtigt. Är du då inte alls rädd för döden?"

"Nej, det har jag aldrig varit. Jag är beredd att dö precis när som helst. Det dummaste man kan göra är att fästa något avseende vid livet. Det är bara en suck som försvinner. Själens hälsa och förkovran är det enda av betydelse i livet, och den fortsätter alltid oberoende av om och hur kroppen tar slut."

"Mera likgiltig inför döden kan man knappast vara."

"Det är bara en högst odramatisk sluss - ingenting annat."

"Betyder det att du till och med skulle kunna tänka dig att dö i ensamhet?"

"Jag tror nästan jag skulle föredra det. Sentimentala avsked är det vämjeligaste som finns. Ingen skulle sörja mig ändå. Låt mig bara försvinna, ju omärkligare och mera mystiskt, desto bättre."

"Var det inte någon som en gång förutspådde dig en våldsam död?"

"Det är möjligt. Jag har hört många spådomar i mitt liv, och inte en enda har slagit in."

"Det är nästan som om du betraktade livet med förakt som något som det snarare skulle göra gott att få slippa än att få dröja kvar vid...."

"Du läser mina tankar. Jag skrev faktiskt en dikt om den saken en gång. Jag har den här någonstans...."

Här letade han efter ett papper och hittade det nästan misstänkt snabbt. Dock hade han inte så många papper att hålla reda på, han brukade alltid vara noga med att rensa bort allt obehövt som då nästan alltid var allt, men denna dikt hade han tydligen behållit, som kanske ett "*Memento mori*":

Tvångströjan

Livet är en tvångströja
som oavlatligt snörs hårdare åt
i ett slags sadistiskt skruvstäd av pina
som oavlatligt stegras och blir värre med åren
i ett slags Självplågarens Paradis.
Den som njuter av livet är en självplågare
medan alla realister blott kan finna lidande,
lidande och åter lidande så länge de lever,
ty verkligheten är aldrig vacker.
Livets glädjeämnen och skönhetsämnen
är begränsade till blixttönblick av oaser,
som drömönblick som omedelbart tar slut
och går över i den vanliga mörka natten igen,
som alltid dominerar och aldrig tar slut.
Nej, jag älskar inte livet,
detta mardrömsfångelse av plågor,
denna oändlighet av uselhet och låghet,
fulhet och ondska, grymhet och förtryck,
där det minst onda av allt
paradoxalt nog är just det oändliga lidandet,
som är det enda som håller livet i gång.

"Jag har aldrig upplevat maken till dödsförakt."

"*Take it or leave it.* Du måste inte omfatta det själv."

"Tack för det. Jag tror nog jag föredrar att inte ta ställning."

"Det klokaste ställningstagandet av alla."

"Var det det svenska samhället som gjorde dig så bitter?"

"Nej, det västerländska."

"Var det någon särskild händelse som blev avgörande för din totala negativism?"

"Kalla det inte total negativism. Kalla det absolut realism. Min vän, jag växte upp som en fri man ute i skogen och lärde mig umgås med naturen lika intimt som en fri och ensam varg. Min senare uppfostran och utbildning i ett kloster tog vara på min naturliga oförstördhet och uppmuntrade den. Min lärare var speciellt noga med att just denna del av mig skulle tillvaratas. Därför blev jag aldrig nergjord eller nedslagen eller på något sätt förnedrad av dem som blev ansvariga för min utveckling. Men min huvudsakliga lärdomstid var inne i Ryssland under den sovjetiska tiden, och allt som hade med myndigheterna att göra och kom från dem var ensidigt ont från början till slut. Min första erfarenhet av någon politisk överhöghet alls var av det ruttnaste och mest djävulska av alla system, den sovjetiska totalitarismen i dess mest livsfientliga och själsmördande form. Av rent naturliga skäl fattade jag ett totalt hat till den som aldrig skulle släppa greppet förrän den hade gått under."

När jag sedan kom till västerlandet och fick bekanta mig med dess alternativa samhällsstrukturer slogs jag till min fasa av det faktum att det inte var mycket bättre. Det var samma godtycke som behärskade myndigheterna, det var samma polisvåld, det var samma samhällsröta som avsiktligt genomförde justitiemord och tvingade oskyldiga ungdomar till kriminalitet, våld och droger, det var exakt samma totala samhällssjukdom i form av etablissemangets självgodhet som i egoistisk makttörst och girighet och blind egennytta resulterade i hela samhällsstrukturens rättsröta. Det räcker med att en gång ha blivit utsatt för ett justitiemord för ingenting, och man grips av hat till allt etablerat för resten av livet, i synnerhet samtliga politiska system. Sitter man fast i systemet som en dess tjänare märker man inte själv hur man gradvis förvandlas till en robotiserad zombie som inte vet vad han gör. Det enda sunda sättet att leva är att en gång för alla ta fullständigt avstånd från hela det mänskliga samhället."

"Det är ganska radikalt. Är det inte rena anarkismen?"

"Nej, att bara ta avstånd är inte anarkism. En anarkist går in aktivt för att bekämpa samhället. Jag bekämpar bara rena diktaturer, som jag bekämpade Sovjetunionen intill dess bittra slut och den säkert var död. Jag har haft många vänner och kontakter inom rent samhällsomstörtande element och verksamheter, direkt kriminella personer och drogspridare, men jag har aldrig själv gjort mig aktivt delaktig i deras destruktiva verksamhet, hur mycket jag än ibland kunnat sympatisera med den genom att förstå den och vad som legat bakom, som vanligen har varit rent myndighetsmissbruk från samhällets sida. Min vän *Bull's Eye* i Amerika var en sådan, och han lärde mig mycket, men jag blev aldrig som honom. Han gick systematiskt in för att undergräva och underminera hela samhället, liksom jag och många andra gick in för att på samma sätt gräva Sovjetunionens grav inifrån som mullvadar, men jag blev aldrig kriminell enligt lagen, även om jag lärde mig hata allt etablerat bruk, som var missbruk, av lagen."

"Har du någonsin varit åtalad?"

"Nej. Jag har aldrig stått inför rätta. Om man någon gång försökte ställa mig inför rätta för någon struntsak eller rena misstanken såg jag alltid till att försvinna totalt, vilket jag alltid haft lätt för att göra."

"Anser du att Jesus gjorde fel i att ställa sig till översteprästernas förfogande i Jerusalem, fastän han visste att de skulle förgöra honom?"

"Vad är det för en befängd fråga?"

"Du är ju faktiskt kristen teolog ursprungligen. Borde Jesus också ha 'försvunnit'?"

"Nej, det borde han inte, ty han hade en mission att uträtta, som han inte kunde genomföra utan att först bli fastspikad på Golgata."

"Så du menar ändå att Jesus var en seriös religiös auktoritet?"

"Ja, men bara som människa."

"Moses, Buddha och Muhammed då?"

"Moses etablerade den första monoteistiska religionen. Man kan diskutera om det var klokt eller inte, om det var mer på gott eller på ont, men åtminstone så möjliggjorde det den första israeliska statens storhetstid med dess unika bidrag till världskulturen, i första hand Bibeln. Han var kontroversiell men i högsta grad betydelsefull som i praktiken grundaren av både judendomen, kristendomen och islam. Jesus var minst lika viktig, då hans insats ledde till att hela västerlandet blev kristet och därmed pseudojudiskt, ty kristendomen är helt och hållet ursprungligen judisk. Mest kontroversiell av de tre var Muhammed, som inte hade rent mjöl i påsen, då han menade sig etablera en religion på judisk-kristen grund som i praktiken vände sig emot både judar och kristna. Islam började förfölja judar redan under hans livstid. Ändå är större delen av Koranen ett rent plagiat på Gamla Testamentet. Muhammed är den enda av de tre som klart måste underkännas som kvalificerad bedragare, vilket bevisas av det faktum att hans religion bara kan bestå genom intolerans och diktatur. Dock var Buddha den vettigaste av alla fyra som den store reformatorn av hinduismen, vars kastväsen och övertro han förkastade till förmån för barmhärtighet och sunt förnuft. Buddhismen är den religion som först inför klosterväsen och celibat som ett föregångsexempel för all civilisation genom pacifism och respekt för allt levande. Buddhismen står faktiskt över alla andra religioner genom att den i praktiken inte är någon religion utan egentligen blott en praktisk levnadsfilosofi som konsekvent genomför det bud som ingen annan religion lyckats vidmakthålla, nämligen "Du skall icke döda". All monoteism faller inför buddhismen genom att monoteismen aldrig lyckats bringa fred, medan buddhismen ensam bland religionerna varit konsekvent i sin absoluta pacifism."

"Bör då alla religioner ersättas av buddhismen?"

"Det är inte nödvändigt, men alla religioner skulle vinna på att lära sig av buddhismen."

"Vad tror du om framtiden? Hur skulle du vilja ha den? Har du några visioner?"

"Vad menar du? Politiskt eller socialt, ideologiskt eller religiöst?"

"Jag tänker till exempel på Jesus domedagsprofetior. Har du liknande apokalyptiska föreställningar?"

"Jag tror att den värsta faran är över i och med Sovjetunionens fall och det kalla krigets upphörande, men det betyder ingalunda att alla faror är över. Tvärtom står vi kanske inför faror som är oöverskådliga i sin väldighet. Jag tänker då mest på miljön. Om det värsta som kan hända händer smälter polerna, och världen dränks i stigande hav och förintande klimatförändringar till följd av växthuseffekten, som inte kan ignoreras, fastän idioter som president Bush krampaktigt försöker göra det då han styrs av den mördande oljeindustrin, som kanske utgör det värsta hotet mot världen idag. I bästa fall kan växthuseffekten hejdas, men jag tror bara det går om man finner ett alternativ till fossila bränslen, helst solenergi, som är den största och mest obegränsade energikälla världen åtnjuter. Alla andra faror som hotar världen kommer i lä av växthuseffekten. Jag bedömer att både islam och Kina håller på att upplösas inifrån. Det viktigaste för mänskligheten blir alltså att finna en alternativ energikälla till förbränningsenergin, och den vettigaste vore en kanalisering av solenergin. Hela mänsklighetens framtid kan bero därav."

"Du ser inte befolkningsexplosionen som ett hot?"

"Naturligtvis, men även den är ett mindre hot än miljöfaran. Befolkningsexplosionen är redan åtgärdad i Europa och alla välfärdsländer medan bara u-länderna fortfarande lider av den."

"Och president Bush?"

"Lyckligtvis är hans tid begränsad. Senast år 2008 är den faran över."

"Tror du Kina kan starta ett nytt världskrig?"

"Hur dumt det än är i sin vanvettiga diktatur tror jag inte det är så dumt. Om Kina anfaller Taiwan betyder det slutet för Kinas diktatur."

"Iran och Nordkorea?"

"Mindre faror, hoppas jag."

"Med all den gedigna kunskap du har om världen och dess framför allt politiska och religiösa problem, varför har du aldrig engagerat dig i någon institution eller något internationellt organ så att du kunnat utöva något inflytande?"

"Tror du inte jag har försökt? Jag har ju aldrig haft någon ställning, någon förmögenhet, någon titel eller någonting alls utom mig själv. Det enda jag lyckats med har varit helt underjordiska rörelser."

"Kan det vara anledningen till din bitterhet - att du aldrig fått någon chans?"

"Jag har gjort det bästa av saken."

"Du vill alltså inte erkänna att du är bitter och besviken på livet."

"Jag har gjort det bästa av saken. Mer kan jag inte säga."

"Kan du då stå oberörd inför det faktum att du aldrig haft något liv, att du aldrig fått känna på någon riktig kärlek eller ömhet eller familjelycka, att du aldrig fått känna någon ekonomisk eller social trygghet, att du aldrig blivit erkänd och aldrig fått något hem?"

"Jag har gjort det bästa av saken."

"Du bara upprepar dig. Något måste du väl känna efter en hel livstid av utanförskap."

Han återgick till sina papper och letade fram en annan dikt. Det tog några minuter, men till slut fann han vad han sökte. Sedan sade han mera sordinerat till mig:

"Här är en annan dikt som en kollega en gång skrev till mig. Varsågod. Det är kanske svaret på din fråga."

Och här är dikten, som hette

"Raseriet

Hans raseri är farligare än någon annans
ty han ger det aldrig något utlopp.
Det är som en ständigt mer sjudande tryckkokare
men utan ventil.
Det gränslösa raseriets outhärdliga svarta förtvivlan
är som en orkan instängd i en vulkan
som i stället för att få explodera
riktar sig mot sig själv
och förbrinner inombords i självförtäring
mera plågsam än något helvete.
Och det är bara att låta honom brinna
i hans ensamhets isolerade förtäring
i den fasansfullaste av vredesstormar
vars infernaliska raseri är så våldsamt
att han aldrig kan dela det med någon annan."

"Besvarar det din fråga?" frågade han sedan stillsamt.

Jag kunde inte få ett bättre svar på min fråga. Jag nickade.

"Men detta ger en helt annan bild än den 'själens ljusa dag' du tidigare lanserade."

"Ingen dag utan natt, men efter mörkret kommer alltid dagen. De kompenserar varandra. Är du verkligen intresserad av natten?"

"Bara nyfiken."

"Det har du rätt att vara, och själens natt är ingenting att varna för. Den är oundviklig. Människan är aldrig naknare än sin själ, ty själen är det sårbaraste av allt. Därför försöker människan dölja den och förtränga den, ty den gör i regel ont. Det är för att man alltid skall känna att man lever som man har en själ."

"Och lever gör man vare sig man sover eller är medvetslös eller är död."

"Ja, livet går alltid vidare. Det är det livet går ut på. Det är oundvikligt. Ingenting kan någonsin stoppa det. Det är det livet är."

Jag kunde inte komma på någonting mer att säga eller fråga.

"Jag tror vi avslutar intervjun här," sade han sedan.

Jag hade ingenting att tillägga.

Någonstans i Himalaya,

någon gång 2004-2005.

Göteborg 25 maj 2005.